KARİKATÜR

CENUP KESİMİNDE ÜMİTLER:
Alman — Yakında kesilecek!!
Rus — Yakında kesilecek!..

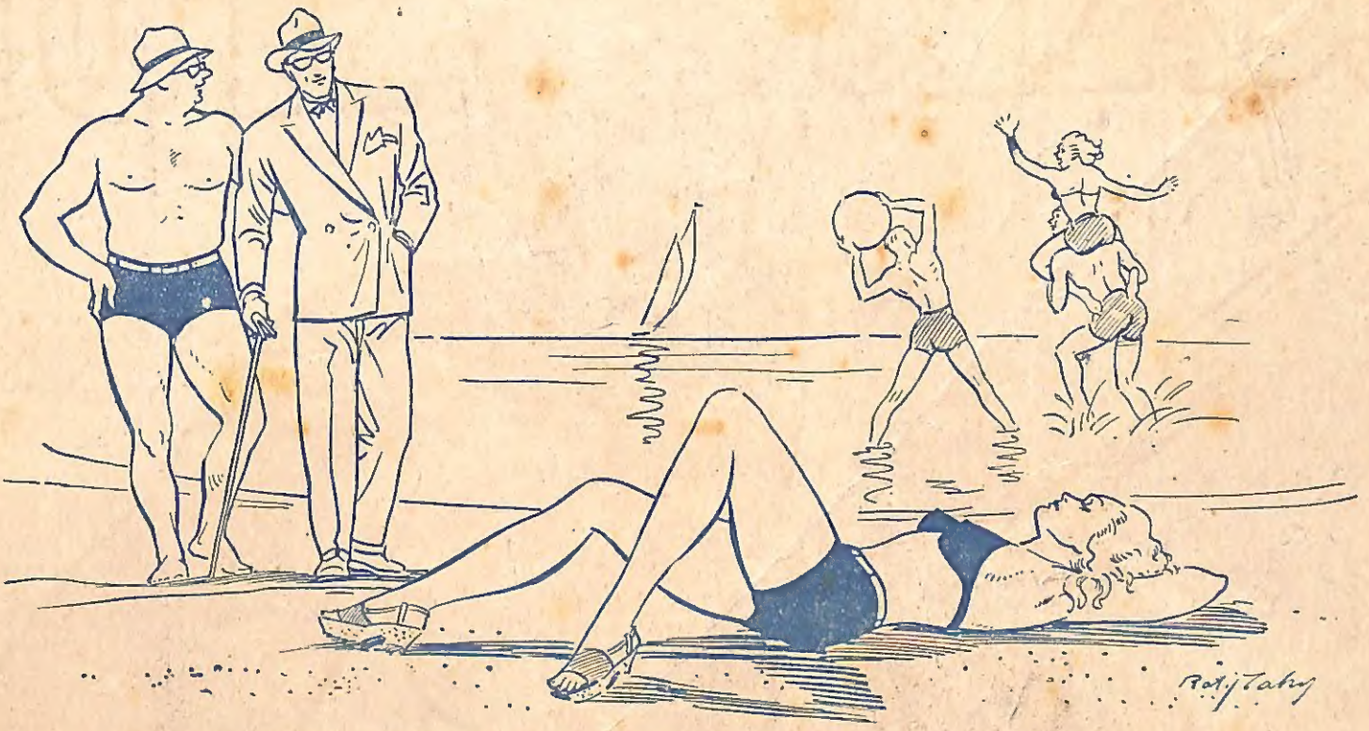

— Neye soyunmuyorsun, yanmaktan mı korkuyorsun?..
— Yanmıya dünden razıyım ama, kül olmaktan korkuyo rum!...

ANKARA MEKTUBU

Lârahate fiddünya. Evet, dünyada rahat etmek imkânı kalmadı vesselâm. Akşam birkaç arkadaşla oturup hoş beş etmişsiniz, sabahleyin geç kalkmak istiyorsunuz, ne mümkün! Komşunun radyosu ile gözünüzü açarsınız:

— Sen de çerden çöpten yapılmış apartmanda oturma!

Demeyiniz. Apartmanımızın malzemesi mükemmel, duvarlar kalın, kalın ama, gel gelelim komşular radyosunu okadar açar ki, sesine Majinonun duvarları bile vız gelir.

Daha yataktasınız. Karşı komşunun halı silkmesi, gezgin satıcıların bağırışmaları, otomobil, motosiklet gürültüleri.. derken bir kafa ile kalkarsınız ki, keenne kazan.

Kapıdan çıkmanız bir hengâmedir, binbir sebeple, binbir ihtiyaç için para vermelisiniz. Yelek cebi boşalır, vallâh billâh kesesi boşalır da, yeleğin içindeki cepte bulunan ölüm, dirim parasından bile bir haylisini tırtıklarsınız.

Dışardasınız, otobüsler tıklım tıklım dolu, ayağınıza basanlar, belinizi kakıştıranlar arasında büsbütün bunalır, sersemlersiniz.

İşiniz size biraz bunları unuttturur, dalarsınız; meşguliyet ne iyi şeydir. Diyebilirim ki, insanın en ziyade rahat edip dünyayı unuttuğu zamanlar işile meşgul bulunduğu zamanlardır. Fakat günde yirmi dört saat işle uğraşamazsınız ki. Elbet bu da bitecek ve yine hayatın diğer hareketleri içine atılacaksınız.

Otobüsler yine bir cenderedir. Öğle ve akşam yemeklerinizi yine komşunuzun radyo gürültüsü arasında kafanız tokmaklana tokmaklana yersiniz ve evin, caddenin akla gelen gelmiyen o binbir gürültüsü içinde yatağa girersiniz.

— Eh, artık rahat.

Diyeceksiniz. Ne müuasebet? Daha çileniz bitmemiştir, tatarcık, sivrisinek, tahtakurusu harbi vardır. Bunlar da nereden çıkar? Her taraf bugün temizletilmiş, oda filitlenmiştir. Ama, şimdi haşarat da galiba gaz maskesi kullanıyor ki, işte filit onlara tesir etmemiştir, havadan, karadan ayni kuvvetlerle hücum vaki olmaktadır. Sabaha kadar dalaşır dursunuz.

Lârahate fiddünya. Çünkü iş bununla da bitmez. Sabah sabah açtığınız gazete, günün bir kaç vaktinde düğmesini çevirdiğiniz radyo size harp ve ölüm haberleri yetiştirir. Evde ve sokakta konuşma mevzuları pahalılık üzerinedir. Karınız ve çocuğunuzun ilk nüvazişinize karşı sözleri elbise veya ayak-

(Devamı 5 nci sayfada)

— İyi hoş amma, daha pişmemiş..
— Ne duruyorsun, plâja götür, güneşte çabuk pişer!..

No. 342 CİLT: 14 SENE: 7 FİYATI 10 KURUŞTUR 16 TEMMUZ 1942

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 5000, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Açımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

HÜKÜMET GEMİMİZİN YENİ KAPTANI SARACOĞLU ŞÜKRÜ İŞ BAŞINDA:
— Eski rotamızda yürüyeceğiz!..

Ticaret — Doktor, iyi olacak mıyım?
Doktor Behçet Uz — Merak etme, ilâçlarımla hemen canlanacaksın... Bak şu güzel kız da bir zamanlar harap halde idi, nekadar iyi ettim!..

HAFTADAN HAFTAYA

ZIRHLI MUAMMASI

DENİZ işleri mütahassısı bir arkadaşla geçen gün aramızda bir konuşma geçti. Bu harbin bir türlü anlıyamadığım bir muammasına aittir. Bu işlerin cahili yalnız ben olmadığım için bu konuşmanın kısa bir zaptını buraya geçirmeyi faydalı görüyorum.

Sordum:

— Büyük harp gemilerinin ehemmiyetinden sık sık bahsediliyor. Doğru mudur?

Mütahassıs arkadaş sualime gülümseyerek cevap verdi:

— Şüphe mi var? Faraza sekiz birer ayrı devlet olsak, benim on beş, senin on iki harp gemin olsa ben seni neticede mutlaka mağlûp ederim.

Ben — Dehşet! lâkırdısı bile tüylerimi ürpertiyor. Bunların adı nedir?

O — Büyük zırhlı.

Ben — Peki ötekiler, birinci, ikinci, üçüncü sınıf kruvazörler, destroyerler vesaire zırhsız mıdırlar?

O — Teneke ve tahtadan olacak değiller ya, elbette zırhlıdırlar.

Ben — Peki öyle ise neden yalnız bunlara zırhlı deniyor?

O — Ne bileyim, adını öyle koymuşlar.

Ben — Hepsi zırhlı olduğuna göre bunları öteki harp gemilerinden nasıl ayıracağız?

O — Çok büyük, meselâ otuz beş bin, kırk bin, kırk beş bin tonluk devler olmaları, çok masrafla çok uzun zamanda yapılmaları itibarile.

Ben — Dretnotlardan farkları nedir bunların?

O — (Gülümseyerek) Şimdi dretnot var mıya?

Ben — (Hayran) Öyle ya.. Dikkat etmedim. Bir zamandanberi ne oldu onlara? Simit, pide vesaire gibi hiç adlarının anıldığı yok. Bunların hepsi batmadılar ya. Sahipleri tarafından satılmış olmaları da me'mul bulunamıyacağına göre...

O — Ne yalan söyliyeyim, bu ciheti ben de pek bilmiyorum. Bildiğim şu ki, en önemli gemi şimdi bu kırkar, kırk beşer bin tonluk zırhlılardır.

Ben — Sen birkaç kere Avrupaya gittin. İhtisas merakın itibarile belki gezmişsindir.

O — Hayır, gezemedim. Bilirsin ki, deniz beni tutar, sonra sandaldan da hoşlanmam. Bu koskoca zebellâhilerin vapur iskelelerine yanaşmalarına imkân bulunmadığı için kendilerini ziyaret etmek istiyenler sandalla gitmeleri şarttır. Fakat krokilerini, resimlerini gayet iyi bilirim. Hakikaten her biri bir kaza merkezi kadar büyük ve kalabalıktır. Bir topları vardır, karaya çıkarıp dikine bir meydana oturtsan yangın kulesi sanırsın. Zırhlarının sihani bir tramvay arabasının boyuna yakındır.

Ben — Peki ohalda nasıl batıyorlar?

O — Deveden büyük fil vardır. Hava torpillerinin, deniz torpillerinin ne allahın belâsı şeyler olduğunu sen bilir misin? Patladıkları vakit o tramvay arabası kalınlığındaki zırhları hallaç pamuğu gibi atıyorlar.

— Peki bunun çaresi?

— Bunun çaresi kazalı yerlerde dolaşmamak, emin bir limana sığınıp oturmak, etrafını muhafaza gemileri, telörgüler, torpil tarlaları, çeşit çeşit uçak savarlar, avcı vesaire uçakları ile muhafaza altına almak. Meselâ Almanların Tirpiç zırhlısı bir zamandanberi Norveçte Trondheim limanında oturuyormuş. Geçenlerde biraz dolaşmak istemiş, derhal İngiliz tayyareleri leşe inen kargalar gibi başına üşüşmüşler. Gerisin geriye limana kaçmıya mecbur ol-

Erkek — Evlenmiye karar vermeden evvel her şeyimizi birbirimize açmalıyız...
Kız — Rica ederim, burasını plâj mı zannettin?!..

muş. Bununla beraber limanda oturmak da kâfi değil. Çünkü meselâ birkaç gün evvel bir Rus denizaltısı muhafaza kordonunu yararak bu zırhlıya yanaştığını, iki torpil atarak bir kaç ay yerinden kımıldıyamıyacak şekilde yaraladığını iddia ediyor.

— Peki ötekiler, İngiliz, Amerikan vesaire zırhlıları ne halde?

— Canlarını sokakta bulmadılar ya. Onlar da elbette emin bir köşeye başlarını sokmuşlardır. Öyle olmasaydı Almanlarla İtalyanlara bugünlerde Akdenizde cirit oynatırlar mıydı?

— Peki ama, bunlar canlarını korumaktan başka bir şey düşünmiyecekler, üstelik bu ana baba günlerinde bir yığın uçaksavar, avcı tayyaresi vesaire gibi müessir silâhı kendi emniyetleri için başka işlerden alıkoyarlarsa hal ne olur?

— Vallâhi okadarını bilmem. Yalnız şu var ki, bu zırhlılar meydana atılsalar hakikaten iş görürler. Fakat ne çare ki, onlar da meydana çıktılar mı, düşman tayyare ve denizaltıları derhal üzerlerine atılıyorlar ve onların işini görüyorlar. Bunun için devletler de bu çok pahalıya mal olan gemileri gözleri gibi muhafazaya mecbur oluyorlar ki, haklarıdır. Çünkü malûm ya hangi devlette bunların sayısı çoksa o devlet muharebeyi kazanır. Fennen bu böyledir.

— Altını olan millet böyle zamanlarda ne olur ne olmaz onu ortaya çıkarmıyor, banka kasalarında sıkı sıkı muhafaza ediyorlar. Fakat altın karşılığı olarak çıkardığı kâğıt para onu iyi kötü temsil ediyor. Saklanmış zırhlılar namına da iş görecek bir âlet icat edilmişse mesele yok. Fakat değilse bunları harp sonuna kadar karaya çekerek mağara falan gibi, bomba ve torpil işlemiyecek bir yere saklamalı ki, hiç olmazsa hem devletler onların korunmaları tasasından kurtulsunlar, hem de bu zırhlıları muhafaza ile meşgul silâhlar ve insanlar daha hayırlı bir işle uğraşsınlar.

KARİKATÜR

ANKARA MEKTUBU (2 nci sayfadan devam)

kabı talebidir.

Hülâsa Lârahate fiddünya, evet lârahate fiddünya.

★ İnsanı tazip eden bir mesele de, eş dostla konu komşunun İstanbul seyahatidir. Gidenler memnun, kalanlar ise hasetlerinden dolayı meyus.

Eskiden, tenceresini satıp Kâhtaneye gidenler çokmuş. Şimdi de paralılara bakarak borç harç İstanbula gidenler çok. Başka şehirlerde de böyle mi bilmem? Ama, Ankarada her sene bu böyledir.

Gidenler memnun dedim ama, inanmayınız, hepsi değil. Çünkü bütçenin zararına olan bu seyahatlerden dönenlerin yüzlerine dikkat ederseniz giderken memnuniyetten kulaklara varan ağızlara mukabil, dönüşte kulaklar ağızlara varmaktadır.

Tesadüf ettiğiniz on arkadaştan en az beşi bugünlerde:

— Yahu sana da uğrayıp bir Allaha ısmarladık diyecektim. Tesadüfüm iyi oldu. Yarın İstanbula gidiyoruz da..

Gibi komşu çatlatan bir müjde veriyor. Bu sözlerin söyleniş tarzından insan müstehzi bir ifade bulup çıkarıyor sanki;

— Şimdi biz plâjlarda, gazinolarda gülüp eğleneceğiz, siz de burada çakılıp kalın bakalım.

Diyorlar, diyorlar ama bunu şu nazik temenni ile ifade ediyorlar:

— Hoşça kalın, Allaha ısmarladık.

★ Bugünlerde Ankaradakilerin dilinde «elâlemin» ismi dolaşıyor. Bu isimle kulakları dolan bir arkadaş şöyle söylendi:

— Elâlemin, Elâlemin.. yahu bıktım bu Elâlemin dırıltısından.

★ Hem sevimli, hem sevgili arkadaşımız Nurettin Artam senelik tatilini yapmak üzere İstanbula gitti. Geçen gün arkadaşlar konuşuyordu. Birisi dedi ki:

— Yahu Nurettin acaba ne zaman dönecek?

Nüzhet Baba cevap verdi:

— Patates hasadı mevsiminde.

— Neden?

— Canım bu sene bahçesine epey patates ektiğini gazetelerde okuduk ve hattâ resimlerini gördük ya. Elbet harmanına da yetişecektir.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

Onun Ankaralılığı pek yeni, pek taze, hattâ çiçeği burnundadır. Fakat okadar az zamanda Ankaralı oldu ki, hattâ şimdi o Ankaranın sesidir.

Bizim Hikmet Münirden bahsediyorum. Radyoya ağaje edileli henüz bir sene olmadı. Fakat o Türkiye ve hattâ bütün dünya ile Ankara arasında bir irtibat vazifesi yapıyor. Sabah, öğle, akşam, gece radyoda onun sesini duyuyor, onunla teşerrüf ediyoruz.

Yalnız sesi mi ya? Onun, şöyle yan yan meclisinize gelip sevimli halleri ve müfrit nezaketile kalplerinizi yandan bir çevirme hareketile fethedişi var ki, kendisini şimdi birçok mecliste aratıyor.

Hikmet Münir Babıâli caddesinin iyi yazıcılarındandı. Şimdi Ankaradan da hem bu işi görmekte, hem de sesile kendisini sevdirmektedir.

Hikmetin Ankaraya yakışır tok ve kalın bir sesi var. Bu ses Ankaranın kuvvet ve kudretini ifade eden en münasip sestir. Onu her zaman iştiyakla bekliyor ve memnuniyetle dinliyoruz.

Zaparta

Filistinin müdafaası için yahudiler

— Olmaz, düşman tanklarından daha yavaş koşuyorsun, yakalandığın gündür!

— Kum torbaları mı?..
— Yok be kuzum, pamuk torbaları. Dipçiye, tekmeye karşı müdafaa için!

Salamon yazar: .... Başına yumruğu vurunca dört dişini birden kırdım. Sonra çiy çiy yedim, şimdi kimse yanıma yaklaşmıyor.
— Angi duşmandan bahsediyorsun?
— Sarmusaktan be!..

— Aydi ileri atılâlum, düşmanla karşılaşalum..
— Yuzunu şeytan yorsun, duşmanım olan birisile hiç bir zaman karşılaşmak istemem!

Garplıdır dimağın, şarklıdır kalbin,
Hele anlatılmaz çalışkanlığın.
Çizdiği tasvirsin Ziya Gök Alpın,
Bana taş çıkarır babacanlığın.

★

Vatanın münevver çocuklarından
Birisin, bellidir nutuklarından!
Doğmuşsun Erzurum ufuklarından,
Geçmiş Almanyada nevcivanlığın.

★

Vardır maarifte bir hayli senen,
Senin değerindir hemen söylenen.
Bilirim, hem kafan işler, hem çenen,
Dillerde destandır nüktedanlığın.

★

ÇAMDEVİREN

Caizesiz Kasideler:

Cevat Dursunoğlu Vasfında

Sunarsın cüzdanı her kim istese,
Sonunda kalırsın tamtakır kese.
Kalbini açarsın her gün herkese,
Mal verir, can verir hanedanlığın!

Akıldan yana da cömertsin, cömert,
Verirsin dilerse her hangi bir fert.
Derler ki, fazlası aklın başa dert,
Sebebi olurmuş perişanlığın!

vvetli bir (Alay) teşkil ediyorlar!

– Nöbetin mi var, neden titriyorsun?
— Evet, görmeyor musun hudutta nöbetim var!

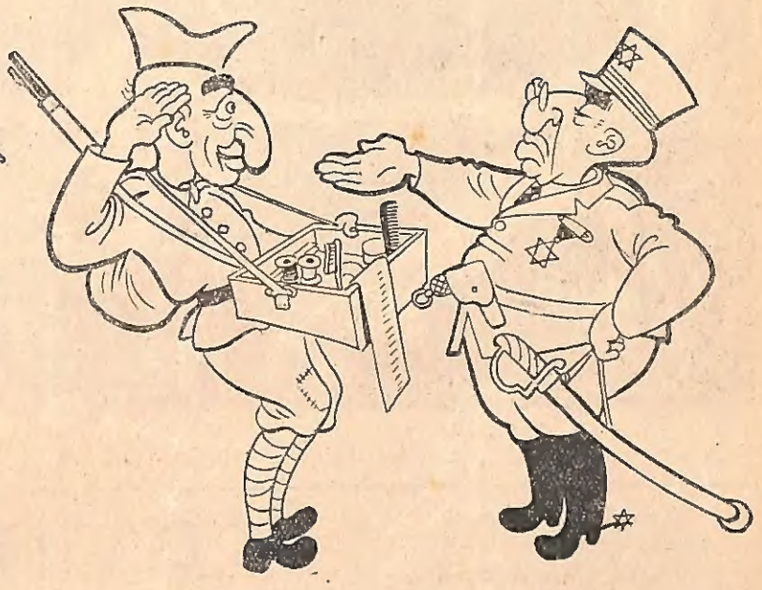

— Bu kutu nedir?
— Harpte kazanmak için ineden ipliye kadar hazırlanın demem miydiniz!

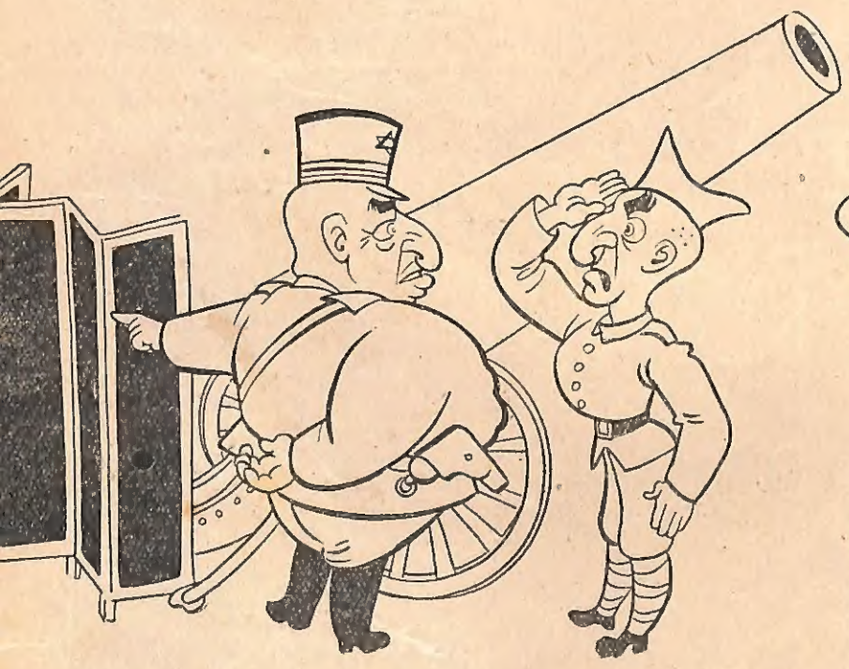

— Bu paravan ne olacak?
— Top attiktan sonra çamaşir değiştirmek için lâzim olacak!

— Bu kilitler nedir Salamon?
— Duşman cep açiyormuş, ceplerimi emniyete aldim komandanim!

n ağzından lâfı
rsin iki tarafı:
rsın yaptığm gafı,
edir pot kıranlığm!

★

gönül tanır, ne hatır,
bi görse atlatır!
kkında yazsam bin satır
ınmaz kahramanlığm.

★

e verip kolkola
hçelik, bağlık bir yola.
a da oğurlar ola,
ın gülistanlığm!

ÇAMDEVİREN

Tombul Teyze Müsabakası

Önümüzdeki hafta (Tombul Teyze) nin gazetemize intisabının dördüncü yıldönümüdür. Bu vesile ile (Tombul Teyze) nin sevgili okuyucuları arasında bir müsabaka açtık.

— Tombul Teyzeyi kesin olarak kaç yaşında tahmin edersiniz?

En fazla hangi yaşa rey verilirse o yaşa rey verenler arasında kura çekeceğiz. Birinciye - geçen müsabakamızda olduğu gibi - (Tombul Teyze) karikatürlerinden güzel birinin renkli büyük bir orijinalini çerçeveli ve ithaflı olarak hediye edeceğiz. Ve yine o yaşa rey verenlerden elli kişiye ikinci (Tombul Teyze albümü) nden karikatürist Ramiz'in imzasile birer tane hediye edeceğiz.

Cevaplar: 1 Ağustos 1942 gününden evvel ve (Tombul Teyze) namına gazetemize gönderilmelidir. Okuyucular isim ve adreslerini de açık olarak yazmalıdırlar.

ESNAFIN DİLİ

BAKKAL

Mallarım hep birinci,
Her pirincim bir inci.
Kırka alıp veririm
Yüz yirmiden pirinci!

KASAP

Hastanın benzi soldu,
Çekme para ile doldu.
Ne karaman, ne marya...
Hepsi kıvırcık oldu!

MANAV

Yüz derim şeftaliye,
Satamam ahaliye.
Vurguncular yer bunu,
Seyri düşer valiye!

KÖMÜRCÜ

Kış geliyor şakayla,
Kömür aldım takayla.
Yanarsınız, geçerse
Yazımız lâklakayla!

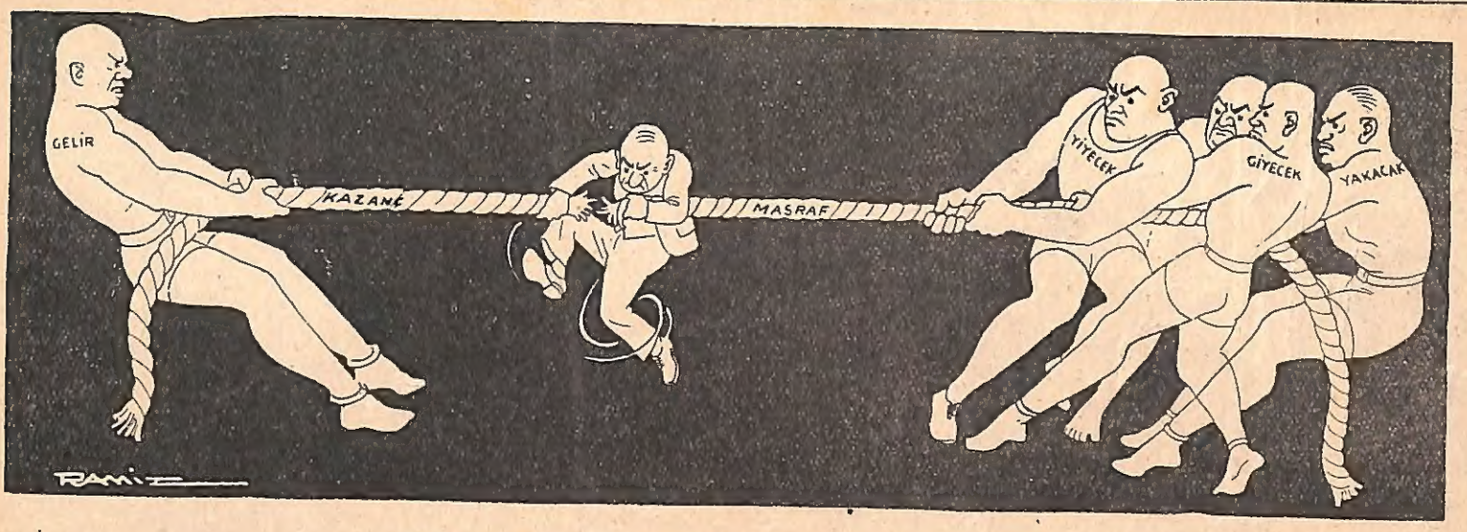

Halk — Nafile, iki ucunu bir araya getiremiyeceğim!..

TUTUKLUK

SON günlerde dilime ârız olan tutukluğu gidermek için profesör doktor Ziya Cemalin Galatasaraydaki muayenehanesine uğradım. Nazik bir hemşire beni kıymetli mütahassısın bulunduğu odaya götürdü. Gayet zarif bir surette tertip edilmiş işkence âletlerile dolu camlı dolapların ortasındaki bir masada doktor Ziya Cemalin yuvarlak, sevimli, sarışın başını gördüm. Başının ucunda güzel bir yazı ile, şu levha asılmıştı:

Her seherde besmeleyle açılır dükkânımız
Hazreti Selmânı Pâktir pîrimiz üstadımız

Doktora vereceğim tedavi ücretini, farkına vardırmaksızın, yine kendisinden çıkarmak için bir mülâkat yapmayı düşündüm. Duvardaki levhayı vesile ederek sordum:

— Aziz profesör, bukadar ilmî manzarası olan bir odaya bu beyti neden karıştırdınız?

Sualime gülümseyerek mukabele etti:

— Bizim gibi ağız hastalıkları mütahassıslarının işini eskiden kahveciler, berberler görürdü. Mehmet Akif bile bir şiirinde:

Sırayla rafta durur kerpetenler, usturalar,
Demek ki, kahveci hem diş tabibi, hem perükâr!

Demez mi? Kahvecilerin pîri kimdir, bilmiyorum, fakat berberlerin pîri Selmânı Pâk olduğuna göre, bizim de dolayısile üstadımız sayılır. Bunun için hazrete hürmeten baş ucumda bu levhayı astım!

— Fakat üstat telâkki ettiğiniz kimselerin mahareti hakkında Mehmet Akif pek iyi şeyler söylemiyor, diş çekerken çene kemiklerini de söktüklerini yazıyor, sıra ile ipe dizilen çekilmiş dişlerden bahsederken:

Şu kazma dişleri sen mahya belledinse, değil,
Birer mezara işaret, inan ki, her kandil!

Diyor..

— Şairin hakkı var, fakat dişleri ipe dizmek de hiçe sayılır bir keşif değildir. Bu usulü ben de tatbik ediyorum. İşte size dişlerden örülmüş mükemmel bir kolye. Bu gerdanlıkta yalnız incinin güzelliği değil, hem tarihî, hem de edebî bir kıymet var!

— Ne dediniz, anlıyamadım?

— Hem tarihî, hem de edebî bir kıymet, dedim. İşte sırasile söylüyorum: Şu gördüğünüz azı dişi İbrahim Alâettin Gövsanındır, yanındaki Reşat Nuri Güntekinin... İkisi de bunları çıkardıktan sonra bütün hırçınlıklarını bıraktılar, kuzu gibi yumuşadılar. İşte İsmail Habibin dişleri... Münekkidin elinden müellifleri kurtarmak için bu dişleri birer birer söktüm. Şimdi üstat, diş geçirecek adam busa bile, adama geçirecek diş bulamıyor... Bunlar da Kâzım Nâmi Duru'nun.. Onun duruluğunda, durgunluğunda benim de biraz himmetim var... Şu gördüğünüz yirmi yaş dişi de Faruk Nafize ait. Şair, bu dişi ile, yirmi yaşının bütün havaliğini de kaybetmiş oldu!

— Demek, pul kolleksiyonu gibi, diş kolleksiyonu da yapılabiliyor?

— Şüphesiz... Meslek hayatımın otuzuncu yılına bastığım gün, topladığım bütün meşahir dişlerinden bir albüm yapıp, millî müzeye hediye etmeyi düşünüyorum.

Zeki doktor birdenbire durdu:

— Fakat siz bana tedaviye mi geldiniz, mülâkata mı?

Ziyaretimin sebebi o zaman aklıma geldi:

— Dilimde, son günlerde bir tutukluk hâsıl oldu da..

Hemen Amerikalıların elektrikli sandalyesini andıran muayene koltuğuna beni oturttu, ağzımı gözden geçirdi, uzun uzun tetkikten sonra:

— Evet, dilinizde biraz tutukluk var... Harpten sonra, küçük bir ameliyat ile bunu bertaraf ederiz! dedi.

Hayret ettim:

— Neden şimdi değil de harpten sonra?

— Şimdi bu tutukluğu kaybedersem başınıza daha büyük bir dert açmış olurum. İyisi mi, söyliyeceğiniz şeyleri daha bir müddet içinizde biriktiriniz, sonra hepsini birden harcamak imkânını elde edersiniz!

İspinoz

İSPİRTİZMA MASASINDA:
Dünya — Ne dersiniz, bu harbi hangi silâh kazanacak?!
Napolyonun ruhu — Para!!..

vvetli bir (Alay) teşkil ediyorlar!

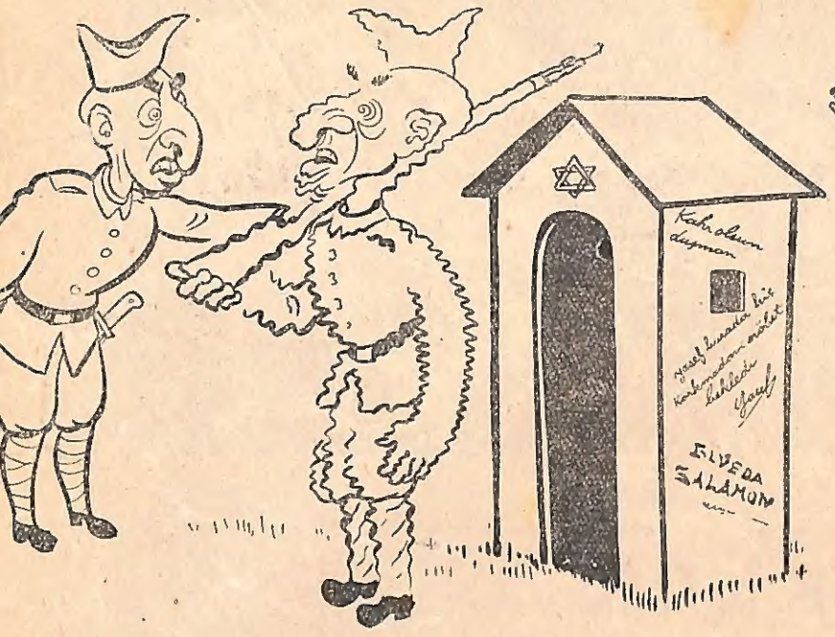

— Nöbetin mi var, neden titriyorsun?
— Evet, görmeyor musun hudutta nöbetim var!

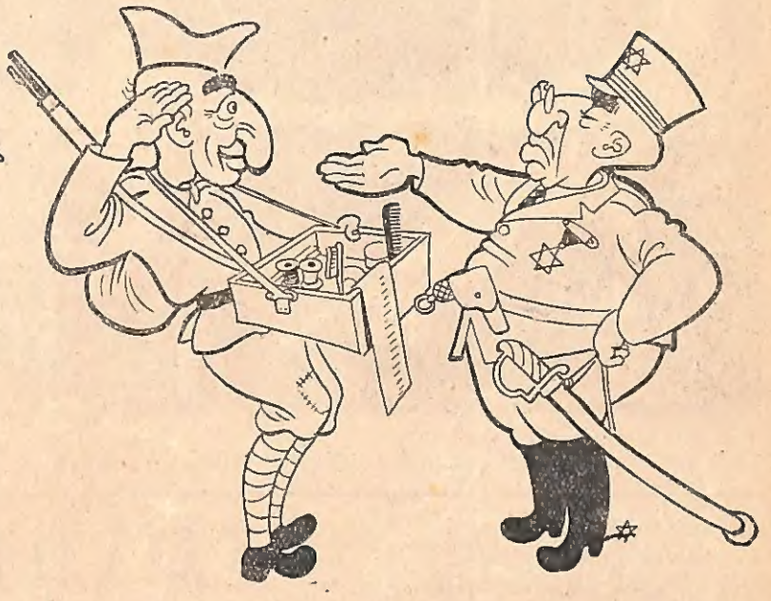

— Bu kutu nedir?
— Harpte kazanmak için ineden ipliye kadar hazirlanin dememiş miydiniz!

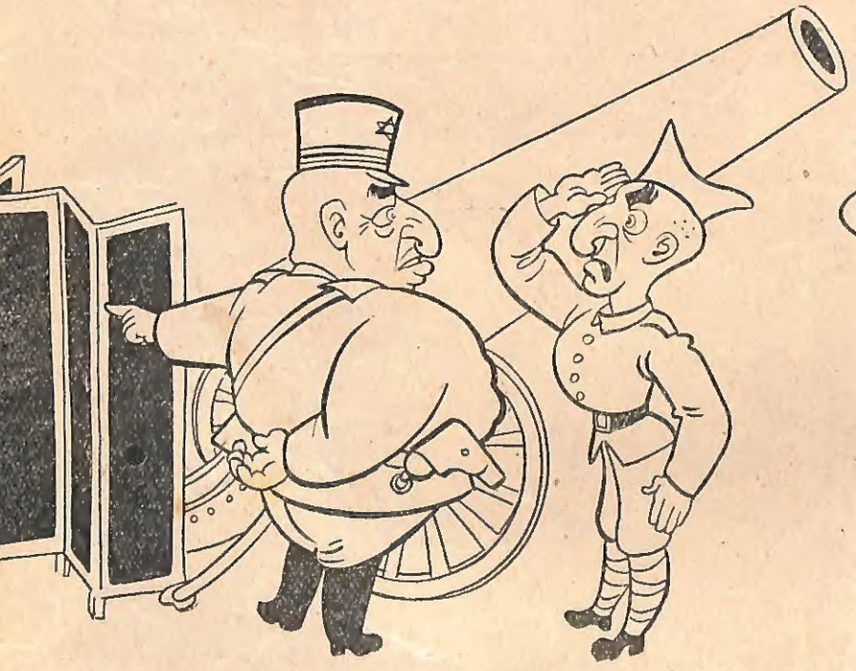

— Bu paravan ne olacak?
— Top attiktan sonra çamaşir değiştirmek için lâzim olacak!

— Bu kilitler nedir Salamon?
— Duşman cep açiyormuş, ceplerimi emniyete aldim komandanim!

ağzımdan lâfı
in iki tarafı:
m yaptığım gafı,
ir pot kıranlığım!

★

gönül tanır, ne hatır,
i görse atlatır!
ında yazsam bin satır
maz kahramanlığım.

★

verip kolkola
çelik, bağlık bir yola.
da oğurlar ola,
gülistanlığım!

ÇAMDEVİREN

Tombul Teyze Müsabakası

Önümüzdeki hafta (Tombul Teyze) nin gazetemize intisabının dördüncü yıldönümüdür. Bu vesile ile (Tombul Teyze) nin sevgili okuyucuları arasında bir müsabaka açtık.

— Tombul Teyzeyi kesin olarak kaç yaşında tahmin edersiniz?

En fazla hangi yaşa rey verilirse o yaşa rey verenler arasında kura çekeceğiz. Birinciye - geçen müsabakamızda olduğu gibi - (Tombul Teyze) karikatürlerinden güzel birinin renkli büyük bir orijinalini çerçeveli ve ithaflı olarak hediye edeceğiz. Ve yine o yaşa rey verenlerden elli kişiye ikinci (Tombul Teyze albümü) nden karikatürist Ramiz'in imzasile birer tane hediye edeceğiz.

Cevaplar: 1 Ağustos 1942 gününden evvel ve (Tombul Teyze) namına gazetemize gönderilmelidir. Okuyucular isim[illegible]derini açık olarak yaz[illegible]

ESNAFIN DİLİ

BAKKAL
Mallarım hep birinci,
Her pirincim bir inci.
Kırka alıp veririm
Yüz yirmiden pirinci!

KASAP
Hastanın benzi soldu,
Çekme para ile doldu.
Ne karaman, ne marya...
Hepsi kıvırcık oldu!

MANAV
Yüz derim şeftaliye,
Satamam ahaliye.
Vurguncular yer bunu,
Seyri düşer valiye!

KÖMÜRCÜ
Kış geliyor şakayla,
Kömür aldım takayla.
Yanarsınız, geçerse
Yazımız lâklakayla!

— Ne var ne yok köpek kardeş?..
— Ne olacak kedi kardeş, mahvolduk. İaşe buhranı var, çöp tenekeleri boş çıkıyor!...

TOKAT

Bu kadın korkusu olmasaydı, Hüseyin Topuz, çoktan Neclâya aşkını itiraf edecekti.

Bir taraftan Neclânın uyur gibi göründüğü halde içinde şeytanlıklar ışıldıyan güzel gözleri karşısında kendinden geçerek:

— Hemen şuna sevdiğimi söyliyeyim!

Diye karar veren âşık Hüseyin Topuz, öbür taraftan, on yıllık karısının çatılmış iki çomak gibi kendisine çevrilmiş kaşlarını hayalinde canlandırınca bu kararından o dakikada vazgeçiyordu.

Hüseyin Topuz Neclâyı delicesine seviyor, fakat karısı Leylâdan adamakıllı korkuyordu. Zavallının böyle sevgi ile korku arasındaki vaziyeti yürekler acısı idi. İşin felâket tarafı, Hüseyin Topuzun kendi derdini kimseye açamaması, karısının kulağına gider düşüncesile bütün ıztırabını içinde saklaması, kendine bir dert ortağı bulamaması idi.

Leylâ, on yıldanberi, kocasını avucunun içine almış, kukla gibi oynatıyordu. Hüseyin Topuz, onun emrile kalkıyor, onun emrile oturuyordu. Bu aile saadetini bozmamak için cehennem gibi bir hayata katlanıyordu. Bukadar uysallığı ile beraber, ne olur, karısından bir güler yüz görse.. tatlı bir söz işitse, hayır! Ağzı ile kuş tutsa kedi muamelesi görüyor, el pençe divan dursa fino yerine konuyordu.

Leylânın korkusu, Neclânın sevgisi, Hüseyini melânkolik bir hale getirmişti. Onu yegâne teselli eden, ona arasıra kuvvet veren cihet, Neclâya, sık sık tesadüf edebilmesi idi. Karısının verdiği çay ziyafetlerinde, Neclânın mukabil davetlerinde, sonra yakın dostlarının evlerindeki toplanma günlerinde, sevgilisini görmek kabil oluyordu.

Onunla yüzyüze geldiği zaman göz süzüşü, başbaşa kaldığı dakikalar iç çekişi, elbet genç kıza bir şeyler anlatıyordu. Fakat işte okadar. Hüseyin Topuz, hali ile, tavrı ile:

— Seni nasıl sevdiğimi anladın ya?

Demek istiyor, Neclâ da hafif gülüşleri ile:

— Anladım, sersem, anladım!

Mukabelesinde bulunuyordu.

Bu gizli macera haftalarca, aylarca devam etti. Hiç kimsenin bu esrarengiz aşktan haberi yoktu, haberi olmıyacaktı da. Fakat bir gün...

Yine bir çay ziyafetinde idi. Davetlilerin kimi pokere, kimi beziğe, kimi de briçe oturmuş, bütün salonda Hüseyin Topuzla Neclâdan başka oyun oynamıyan kimse kalmamıştı. Leylâ bile poker masasında korkunç gözlerini fişlerle kâğıtlardan ayırmıyordu.

Hüseyin Topuzun salonda canı sıkıldı, salonun yanındaki verandaya çıktı. Bir dakika sonra arkasından, Neclânın geldiğini gördü. Aşkını itiraf etmek için en müsait bir dakika. Fakat Hüseyin Topuzda o yürek nerde!

Hüseyinin boğazında kelimeler düğümlenirken Neclâ, damdan düşer gibi, söze başladı:

— Hüseyin bey..
— Buyurun, Neclâ hanım!
— Hareketlerinizden, nazarlarınızdan öyle anlıyorum ki...
— Ne anlıyorsunuz, Neclâ hanım?
— Sizin kalbinizde büyük bir aşk var!

Hüseyin boğulur gibi oldu:

— Şey... evet.. dediğiniz gibi.
— Siz bir genç kızı seviyorsunuz, hem de büyük, ümitsiz, derin bir aşk ile...
— Evet.. öyle...
— Hem ben bu sevdiğiniz kızı çok iyi tanıyorum.
— Sahi mi?
— Sahi.. Bu kızın adı Neclâdır... Yani benim. Öyle değil mi, Hüseyin bey?

Hüseyinin istediği olmuştu, geniş bir nefes aldı:

— Evet, dediğiniz gibi.. O, sizsiniz Neclâ hanım!
— Demek beni çok seviyorsunuz?
— Çılğıncasına!

Hüseyinin bu itirafı üzerine yüzünde bir tokat şakladı, Neclâ bütün salonu ayaklandırmıya kâfi sesile haykırdı:

— Utanmaz adam. Bir dakika yalnız kalır kalmaz bana aşkınızı ilân ediyorsunuz ha!

Bütün salon karıştı, davetliler biribirine geçti, ve bütün Maçka, Nişantaşı, Şişli kibarlarını yıllarca meşgul edecek bir rezaletin vukuu herkese tatlı, acı heyecanlar verdi.

Bu acıklı dramın son perdesi, mahkemede Leylâ ile Hüseyinin ayrılması kararı ile kapandı.

Hüseyin hem karısından, hem sevgilisinden mahrum kalmıştı.

* * *

Bir gün, Beyoğlu caddesinden geçerken, Hüseyin Neclâ ile karşılaştı. Neclâ kendisine gülümseyerek bakıyordu. Hüseyin, görmemezlikten gelecekti, fakat içinde eski sevgilisine karşı birikmiş öyle şiddetli bir infial vardı ki... Dayanamadı, Neclânın önünde durdu:

— Bana niçin bu oyunu oynadınız Neclâ hanım?

Neclâ, ayni gülümseyişle cevap verdi:

— Evvelâ sizi o sıkıcı kadının elinden kurtarmak için...
— Sonra?
— Sonra da benimle evlenmenizi temin etmek için. Yoksa, size kalsaydı, daha senelerce biribirimize bakıp ağzımızı açmadan, göğüs geçirecektik... Çünkü ben de sizi seviyorum!

Hikâyenin sonunu bitirmeyi artık size bırakıyorum.

Papağan

— Anne, benim de bir kardeşim olsaydı!.
— Çok mu severdin?..
— Hayır, daima kavga ederdim canım sıkılmazdı!..

DİŞ TABİBİ
A. SARYAN
Beyoğlu İstiklâl caddesi, Elhamra apartmanın 4 numaralı dairesinde, muhterem hastalarını kabule başlamıştır.

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan: RAGIP ŞEVKİ

Hoca arasıra atını ileri sürerek karısı ile oğlunun ve İmadın içinde bulundukları arabaya yaklaşıyor, oğluna elile bir takım çocukça işaretler yapıyor, karısına soruyordu:

— Bir şey istiyor musunuz yahu?

Bir seferinde Hoca toprak testiyi dereden doldurdu, bir seferinde de küçük Ömerin istediği kara üzümlerden toplayıp getirdi.

Yollar çok tozluydu. Atların bacaklarından vükselen toz bulutları Hocanın da, diğer atlıların da sırtlarını ve göğüslerini bembeyaz bir hale koymuştu. Mevsim ilkbahardı. Fakat kış çok erken ve şiddetle başladığı için yaz da çabuk gelmisti. Tarlalardan gökyüzüne doğru buğu buğu bir hava yükseliyordu. Kurumus gölcüklerde kurbağalar kaçışıyor, sık sık önlerinden büvük bir hızla tavşanlar geçiyordu.

Hoca, atının üzerinde muttarit bir salıntı ile giderken arasıra gözlerini yumuyor, Sivrihisarı düşünüyor, azledilmiş olması yüreğini sızlatıyordu.

Elinde parası, karısında da takıp takıştırdığı altını, gümüsü vardı. Akşehirde rahata kavuşacağını, serazat bir hayat süreceğini muhakkak sayıyordu. Bir tarla, birkaç bağ, bir iki bahçe, birkaç düzüne hayvan onu pekâlâ geçindirebilirdi. Sonra da endişe duyacak hiç bir şeyi, hiç bir mesuliyeti kalmıyacaktı. Hoş, bunda belki de hiç bir günahı yoktu. Konya efendisi «zahmete gelmiş, zahmetini almış» olabilirdi. Zaten iki yıl Sivrihisarda kalmak her yiğit kadının harcı değildi. Tamam iki yıl, bu küçücük kasabada ne güzel, ne kudretli yaşamıstı. Ayağının bastığı yerden, toz bulutu gibi, insan yığınları kaldırmıştı. Herkes ona hürmet etmis, herkes karşısında el bağlamıştı. Hoca bazan kendisini okadar büyük görüyordu ki, bir anda başının bulutlara değdiğini sanıyor ve bayılır gibi oluyordu.

— Hocafendi, bak şu balıkların keyfine!

Nasrettin Hoca birdenbire tatlı bir hayal âleminden uzaklaşmanın verdiği sersemlikle sallandı ve geçtikleri yolun sağ tarafındaki bahçelere baktı.

At başı giden levent boylu Hüsrev titizleniyordu:

— Canım efendi, ben sana balıkları gösteriyorum, sen çaya bakmayıp bahçelere bakıyorsun. Bu da olur şey mi?

Hoca bir anda büsbütün kızdı. Kaşlarını çatarak başını çaya çevirdi, bir müddet çayın çok ağır akan suları üzerinde sıçrayıp atlıyan balıklara baktıktan sanra Hüsreve döndü:

— Sen bana: «Bak şu çayın içindeki balıklara!» demedin ki, ne kızıyorsun? Benim kerametim mi var?

Levent boylu Hüsrev bir anda gevşeyip gülmiye başladı. Atından uzanıp Hocanın sırtını okşadı:

— Esah dedi efendi, gerçeksin.

— Nereye geldik?

— Şu karşıda görünen söğüt ağaçlarının arkasında bir köv var, adı hatırımdan çıktı, orada geceliyeceğiz.

Kenarından gittikleri çay, o kadar durgun akıyordu ki, sesi bile duyulmuyor ve billûr suyunun altında küçük çakıl taşlar ve beyaz bir kum görünüyor, balıklar da öteye beriye, öne arkaya salınarak yüzüyorlardı. Bazı yerleri çok dardı. Bazı tarafları ise küçücük bir göl halinde, yuvarlak ve genişti.

Kavaklara henüz yaklaştıkları sırada birdenbire kervanda bir karışıklık oldu. Arabalar durdu, atlar şahlanıp titizlendi ve yolun bir tarafı birdenbire açılıverdi.

Hoca, bu karğaşalığı anlamıya çalışırken ileriden bir eşeğin alabildiğine koşarak geldiğini gördü. Arkasından da birkaç köylü ellerini kollarını salllyarak, bağırarak koşuyorlardı.

Hoca biraz daha dikkat edince eşeğin sırtı geven (1) ile dolu olduğunu ve etrafa dumanlar saçarak yandığını fark etti.

Hayvan alabildiğine koşuyor, bir taraftan da müthiş bir sesle anırarak birdenbire duruyor, çifteler atıyor, tepiniyor, sonra yeniden delicesine koşuyordu.

Eşeğin kendilerine yaklaştığını görünce Hoca atını yol kenarına çekti:

— Vah zavallı hayvan, şimdi ne yapacak? diye mırıldandı ve bir anda heyecanla doğrulup başını uzattı. Yana tutuşa önünden geçen eşeğe doğru sesinin bütün kuvvetile bağırdı:

— Hey, aklın varsa, çaya koş!.

Fakat hayvan otuz, kırk adım ileride birdenbire bir takla attı ve yerlerde yuvarlanarak bir hendekten aşağı, yağmur sularının hâsıl ettiği çamurlar içine düştü. Çıldırmışcasına öyle bir dönüp kıvrılıyor ve çamurlara yatıyordu ki, nihayet ateş birden söndü, bir duman sütunu yükseldi ve arkasından da derin bir sessizlik. Eşek ateşi söndürmüş, fakat bitap düşmüştü.

Bu sırada bağıra bağıra gelen köylüler de yetişti, içlerinden biri tam Nasrettin Hocanın atı önünde: «Oh, amanm!» diyerek çöktü, bayıldı.

Diğerleri hayvanı hendekten çıkardılar, yanmış tüylerini temizlediler, bazı yerlerine çamur sürerek bayılıp çabuçak ayılan köylünün yanına geldiler.

Adamcağız, hayvanını sapsağlam, kurtulmuş görünce rahat bir nefes aldı:

— Amanm, gordün mü biyol başıma gelenleri.

Hoca atından inmeden uzanıp seslendi:

— Ne oldu dayı.. Hayvanı kim tutuşturdu?

— Ah, sorma Hocafendi. Dağdan geven yükledimdi köye getiriyordum, yolda, acap dedim buncağızlar harlayıp yanar mı ki? Amma gel gör ki, ateşi gösterince, gevenler parlayıp tutuşverdi. Hey gidi hey, gayrik bizim akıldan müflis ettik!

— Ha şunu bileydin, Allahın budalası..

Hoca küfürünü içinden savurarak atını çevirdi, kendilerinden bir hayli ileride kalan kervana doğru mahmuz vurdu.

* * *

Bu, kavaklarm arkasındaki köy, köyden ziyade bir menzile benziyordu. Geçen seferki seyahatinde Hoca böyle bir yerden geçtiğini hatırlamıyordu. Burası bir handan, üç evden,

(1) (Geven Anadoluda ekmek tandırında, hamamlarda odunları tutuşturmak için kullandıkları çok çabuk yanar bir dikendir.)

RADYO BAŞINDA:

Erkek — Demek siz de, benim gibi uzun dalgalardan hoşlanıyorsunuz!..

birkaç bağ ve bahçeden ibaret bir yerdi. Hanın önünden dere geçiyordu. Dere ile han arasında da tahta bir köprü vardı.

Uzaktan bembeyaz, şirin bir bina olarak görünen han, haddizatında kireçleri dökülmüş, tahtaları sarkıp bozulmuş, harap bir bina idi. Hanın avlusunu çepçevre çevreliyen balkonların parmaklıkları bile dökülmek üzere idi.

Hoca karısını, oğlunu ve İmadı alıp bu balkona çıktığı zaman bir çöküntü ile aşağı boylayıvermekten korktu, süratle odalardan birine girdi. İki yanında birer ot minder, duvarlarında kapaksız raflar bulunan bu odaya, aile çabucak yerleşti. Hüsrev ağanın (çünkü Hoca bu levent boylu yiğite ağalığı yakıştırıyordu) yardımı ile su da, yoğurt da buluverdiler. Yemeği müteakip güneş de çekilmiye başladı, ortalık kararırken kırçıl sakallı, topal hancı kapıyı vurup içeriye bir kandil verdi:

— Efendi, sohbet istersen aşağıda toplandılar. Buyur in, dedi.

Anadolu stepleri geceleyin büsbütün boş kalan bir topraktır. Gün ışığında üzerinde binbir hayat oynaşırken, karanlık basar basmaz, her şey yok oluverir ve insanlar sönük ışıklı bir kandil etrafında, biribirlerinin yüzlerini görmiye çalışarak, ağır, heyecansız ve durgun bir konuşmaya dalarlar. Saatlerce bir kişi anlatır, on kişi dinler.

Hoca da karısını ve oğlunu yataklarına yerleştirerek İmadı duvar dibinde nöbetçi bıraktıktan sonra aşağıya hanın büyük ocağına indi. Bütün yolcular sedirlere kurulmuşlardı. Kiminin elinde karanfil şerbeti, kiminde de ayran vardı. Ocağın yanı başında oturan pos bıyıklı, kuşağının arası kamalarla dolu bir adam öyle heyecanlı bir şekilde konuşuyordu ki, bütün yolcular dönüp de Hocaya bakmadılar bile. Hoca yavaş yavaş geldi, bir sedirin kenarına ilişti, o da dinlemiye başladı.

Pos bıyıklı yolcu, kaşları çatık anlatıyordu:

— Bütün Türkistan onun elinde, Çinden Maçine kadar onun hükmü okunuyor. Adı Emir Kutbettin Gürgân Saskıran dır amma, kısaca Aksak Timur derler. Bir ayağı topaldır, dedem Maverainnehire gittiği zaman görmüş. Kısaca bir boyu, bademi gibi gözleri, sivri bir kafası varmış. Geçtiği yerlerde taş taş üstüne bırakmıyormuş.

Yolcular susuyorlardı, hiç biri tek bir kelime söylemiye cesaret edemiyor gibiydiler. Pos bıyıklı yolcu, etraftaki alâkayı görünce konuşmasını daha çok hararetlendirdi:

— Karınca gibi askerleri varmış. Girdikleri yeri hallâç pamuğuna çevirip geçiyorlarmış.

Hüsrev ağa, bir elini kuşağı arasına sokarak oynaştı:

— Şimdi nerede imiş?

Konyaya yaklaşmış. Hem Aksak Timur bu, bir saat evvel Konyada olur, bir saat sonra da burada. O kum gibi askerile ne yapmaz ki..

Nasrettin Hoca hâlâ anlatılanlardan bir şey anlıyamıyordu. Aksak Timur.. Kim bu? Neden Aksak? Timur da ne demektir? Neden kum gibi askeri var? Nereden, niçin geliyor?

— Arkası var —

RADYOLİN

Sabah, Öğle, Akşam

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi RADYOLİN ile fırçalayınız

NEVROZİN

Nevralji, kırıklık ve bütün ağrılarınızı derhal keser.

İcabında üç kaşe alınabilir

Taklitlerinden sakınınız

CEP DOKTORU

Mevcudu kalmamış olan (Cep Doktoru) büyük bir fedakârlıkla tekrar basılmış, ve satışa çıkarılmıştır. Bu çok kıymetli eserden birer tane edinmek istiyenler Yedigün bayilerine siparişlerine yapabilirler. Fiyatı eskisi gibi ciltli olarak yalnız (100) kuruştur. Adreslerile beraber posta pulu olarak Yedigün idarehanesine 100 kuruş gönderenlere doğrudan doğruya gönderilir.

Tombul Teyze Albümü

Üstat karikatürist Ramiz'in yarattığı ve bütün Türk okuyucularının candan sevdikleri Tombul Teyzenin birçok nefis karikatürlerile dolu olan ikinci albümü evinizin biricik neşe kaynağı olacaktır. Almadınızsa hemen gazetecinizden isteyiniz. Fiyatı 25 kuruştur.

MODEL

Yedigün neşriyatından olan aylık moda mecmuamız (MODEL'in Temmuz sayısı, içinde yüzlerce mevsim buluşu model ile satışa çıkmıştır. Bayinizden ve müvezzilerden isteyiniz. Fiyatı 25 kuruştur.

SABAH AKŞAM

Neosterin ile

gargara Yapınız

AĞIZ BOĞAZ ve DİŞLERİ TEMİZLER

Ağrılarını Geçirir

HER ECZANEDE BULUNUR

NİÇİN Yeni Tokalon Pudrasını KULLANIYORUM

Prenses ALLA TROUBETSKOY

Esbabını anlatıyor:

★ Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.

★ O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir.

★ Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokusuna perestiş ediyorum.

★ O, bütün gün sabit kalır. Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır.

★ Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi daima terü taze muhafaza eder.

★ Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur.

Karikatür

TOMBUL TEYZE RADYO İLE JİMNASTİK YAPIYOR:

Kocası — Karıcığım, çabuk dön, jimnastik dersleri sekiz dakikadan fazla devam etmiyor!..

TOMBUL TEYZE MÜSABAKASI

Bu müsabakamızın tafsilâtını iç sayfalarımızda okuyunuz ve reylerinizi yollayınız.